

ליקוטי הלכות הלכות נזקי שכנים הלכה ד'

יא הַבֵּל מִי שְׂרוּצָה לְחֹם עַל חֵיוֹ
וְלִהְיוֹתָל עַל הַתְּכֵלִית
לְמַעַן יִיטֵב לוֹ לְעַד צָרִיד לְהִשְׁתַּדֵּל בְּכָל
כּוֹחַ שִׁיחִיָּה עַל כָּל פָּנִים שֶׁבֵּן לְכָל מְקוֹם
שֶׁמוֹצֵא אֵיזָה קְבוּץ שֶׁל בְּשָׂרִים וְיִדְּאִי ה'
הַמְקַרְבִּים לְצַדִּיקֵי אֲמֹת הָעוֹסְקִים לְגִשְׁת
אֶל הַקֶּדֶשׁ וְלִהְיוֹתָל בְּכֹנֶה וּבְכֹחַ וְכו', כִּי
צָרִיכִין לְהִזָּר מְאֹד לְהִיזֹת נִטְפֵּל לְעוֹשֵׂי
מִצְוָה, כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְ"ל קַל וְחֹמֶר
שִׁישְׁלָם שָׂכָר לְנִטְפֵּל לְעוֹשֵׂי מִצְוָה וְכו',
וְכְמוֹ שֶׁאִמְרוּ דָּוִד: "חֶבֶר אֲנִי לְכָל אִשָּׁר
יִרְאוּךָ וְלִשְׁמֹרֵי פְקוּדֶיךָ" וְכו'. כִּי אִין
עָרֵךְ לְהַעֲבֹדָה שֶׁיַּעֲבֹד הָאָדָם בְּעֶצְמוֹ
אֶפְלוּ כָּל הַיּוֹם אִם הוּא חָלוּק מִיִּדְּאִי ה'
הָאֲמִתִּיִּם לְנִקְדָּה טוֹבָה אַחַת שֶׁעוֹשֶׂה
בְּשִׁמְצוּמָה וּמִתְחַבֵּר לְקְבוּץ הַיִּרְאִים
בְּאֲמֹת, כִּי טוֹב לְצַדִּיק טוֹב לְשֹׁכֵנוּ, כִּי
בְּשִׁמְתְּחַבֵּר לְקְבוּץ הַבְּשָׂרִים וְהַיִּרְאִים הוּא
בְּבִחִינַת תּוֹסֶפֶת שֶׁבֵּן אֲלֵיהֶם, שֶׁעַל־יְדֵי זֶה
מִתְרַבֵּה וּמִתְגַּדֵּל בֵּית הַתְּפִלָּה אֶלְפִי
אֶלְפִים וְרַבִּי רַבְּבוֹת לְאִין קֵץ בְּנִ"ל. וְעַל־כֵּן
מִתְנַבֵּר וּמִתְנַגֵּר הַכָּעַל דְּבָר מְאֹד מְאֹד
לְאָרְפוֹ וּלְרַחֲבוֹ לְהַרְבּוֹת מִחֻלְקַת עַל
הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל הָאֲמִתִּי הָעוֹסֵק בְּזֶה לְצַרְף
וּלְבָנֹת עֵצִים רַבִּים בְּתִים הַקְדוּשִׁים
הַנִּפְלְאִים הַנִּ"ל עַל־יְדֵי שְׁמֻקְבִּין וּמוֹסָף
בְּכָל פַּעַם נִפְשׁוֹת הַשְּׂכָנִים עַל הַקְבוּץ
הַקְדוּשׁ בְּנִ"ל כִּי אִם לֹא הָיָה מִחֻלְקַת הָיָה
מִתְרַבֵּן הַבְּתִים שֶׁל הַתְּפִלָּה כָּל כָּד
עַל־יְדֵי תּוֹסֶפֶת שְׂכָנִים הַרְבֵּה עַד שֶׁכָּבֵר
הָיָה כָּל הַטּוֹבוֹת לְיִשְׂרָאֵל. וְזֶה עֵקֶר

מכות ה'

עניין: הנטפל לעושי מצוה

מהר"ל נתיבות עולם נתיב הצדק פ"ג

ובפרק החליל (סוף סוכה) אמר אביי אוי לרשע
אוי לשכנו טוב לצדיק טוב לשכנו.
פי' רש"י ז"ל בתורת כהנים וחלצו את האבנים
נגע של אבן שבמקצוע היו חולצין אע"ג שהנגע
לא נראה אלא בביתו של זה מחמת שהיתה עינו
צרה בכליו חבירו לוקה בשבילו מכאן אמרו אוי
לרשע אוי לשכנו וממילא טוב לצדיק טוב לשכנו
שהרי מדה טובה מרובה. בא לבאר כי המתחבר
אל רשע נענש עמו, ואע"ג כי פסוק מלא הוא
(ד"ה ב', כ') בהתחברך לרשע פרץ ה' מעשיך,
בא לומר כי דבר זה נוהג תמיד ולא תאמר שהיה
זה לפי שעה רק מדה זאת נוהג תמיד, כי כל
דבר שיש לו חבור וצרוף אל דבר נחשב שהוא
שייך לו, ולפיכך כאשר הוא מצטרף אל הרע יש
לו ענין אחד עמו. וכן אם הוא מצטרף אל הטוב
כאלו היה הטוב ג"כ שייך אליו, ולפיכך אוי
לרשע או לשכנו טוב לצדיק טוב לשכנו. וכן
אמרו בפ"ק דמכות (ה', ב') על פי שנים עדים
או על פי שלשה עדים אם יתקיים עדות בשנים
למה פרט לך הכתוב בשלשה אלא הקשה שלשה
לשנים וכו' ר"ע אומר לא בא השלישי אלא
להחמיר עליו לעשות דינו כיוצא בו אם ענש
הכתוב לנטפל לעוברי עבירה כעוברי עבירה
עאכ"ו שישלם טוב לנטפל לעושי מצוה כעושה
מצוה :